

NY MUSIK

i samarbete med
Borås konstmuseum

Johnny Grandert – ett tonsättarporträtt

Solo för flöjt (1993)

Nonett (1964) f. åtta blåsare och cello – uruppförande

Solo för cello (1992) – uruppförande

—paus—

Non lo so (1970) f. flöjt, cello, piano

Stinchi (1999) f. xylofon – uruppförande

Kammarmusik (1961) f. flöjt, klarinett, slagverk, elgitarr & stråkkvartett
– uruppförande

Göran Marcusson – flöjt, Peter Schuback – cello,

Jerker Johansson – xylofon samt dirigent

The Johnny B. Goode spielt auf Ensemble

Inger Marie Garcia de Presno – oboe, Kjell Gustafsson – klarinett,

Howard Etherton – fagott, Eva Störholt – horn, David Glänneskog – trumpet,

Robert Svensson – trombon, Anders Lundin – euphonium, Joar Skorpen &

Emma de Frumerie – violin, Fredrik Meuller – viola, Jonas Franke-Blom

– cello, Jonas Landén & Olof Olsson – slagverk, Per Hovensjö – gitarr,

Fredrik Andersson – piano

Onsdag den 10 november 1999, kl. 19.30

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 50:- Medl. fri entré

Johnny Grandert, musans förste älskare, numera 50+, håller temperaturen uppe. Senast hans musik presenterades i Borås gällde det två stråkkvartetter, båda från 1990, båda envetna, utsträckta, repetitiva.

Vid denna konsert kan vi glädja oss åt närmare 40 år av ihärdigt komponerande och åt musik som spänner från en närmast cirkusaktig spiritualitet, över rent melodisk skönhet och till ett ungdomligt övermått av uttryck. Vi kan också glädja oss åt inte mindre än fyra uruppföranden, däribland av det allra första och det allra senaste opuset i hans verklista.

Stinchi för xylofon solo (1999) är så färskt att skrivarbläcket knappt har torkat medan notpapperet till *Kammarmusik* (1961) för nio spelare har hunnit gulna betänkligt. Det är egentligen ofattbart att detta verk har fått ligga ospelat så länge. Däremellan bjuds *Solo för flöjt* (1993) samt uruppförandena av *Solo för cello* (1992) och av den Sturm und Drangiga *Nonett* för blåsare (1964), ett stycke som omisskännligt bär såväl 60-talets som sin upphovsmans kännemärken.

Det enda verk som spelats i Borås tidigare (för övrigt för tämligen exakt 20 år sedan – det felar en dag) är *Non lo so* (1970), men det är väl preskriberat nu, jag vet inte. Här möter oss något av pluralisten eller kanske collagemakaren Grandert i en musik som kastar sig mellan rytmiskt frustande och trånande suckar.

Det låter sig höras.

Välkommen!